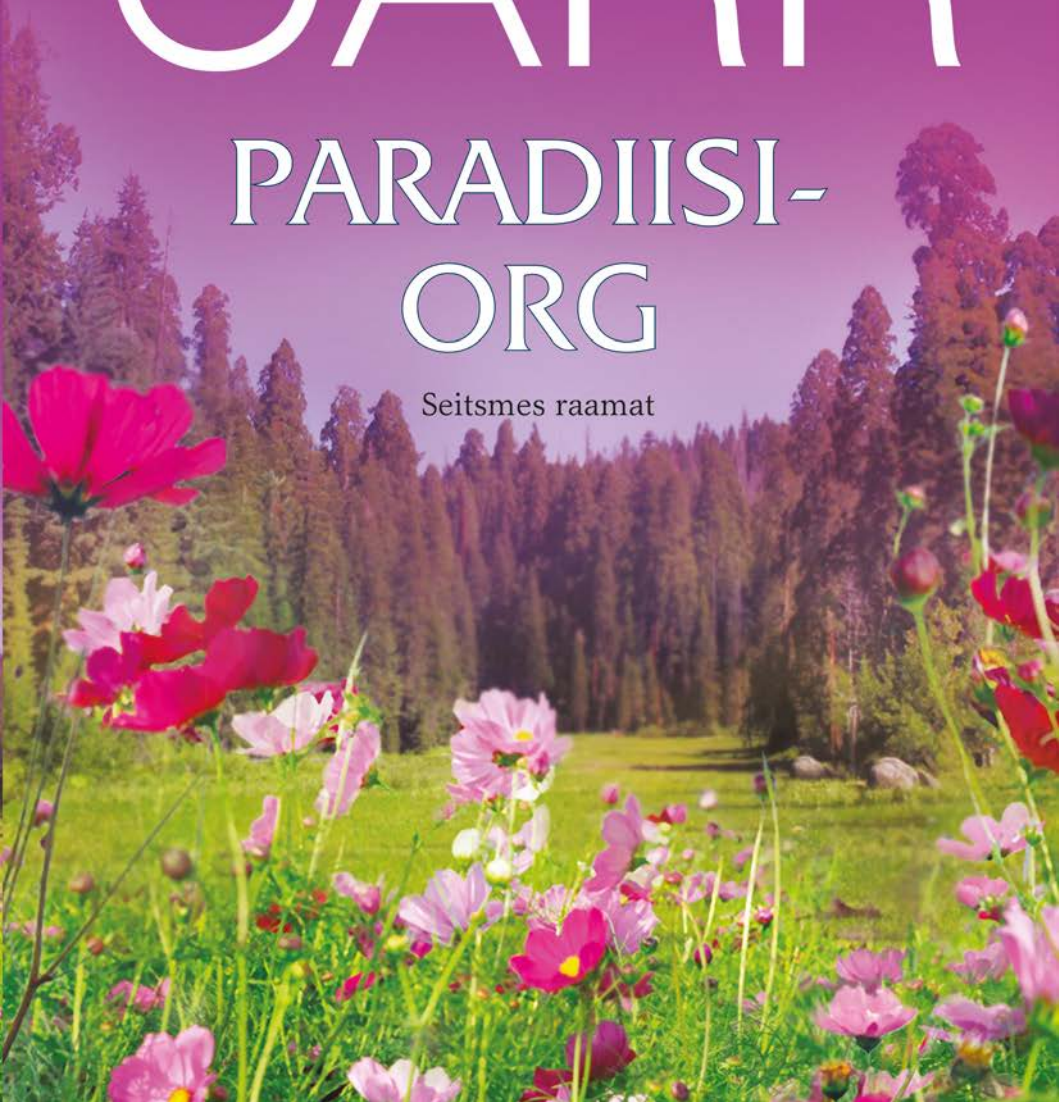

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

PARADIISI- ORG

Seitsmes raamat

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Paradise Valley
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2009 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04374620
ISBN 978-9949-82-591-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

See raamat on pühendatud minu pojale,
doktor Brian Carrile USA sõjaväe meditsiinikorpusest.
Ja meie relvajõududele – kõigile meestele ja naistele,
kes peavad valvet.
Olen teie üle väga uhke ja isiklikult tänulik.

ESIMENE PEATÜKK

Walt Booth tundis end üksildasena. Ta oli jäänud leseks üle viie aasta tagasi, kui tema lapsed olid kakskümmend kuus ja neliteist. Nüüd, mil ta oli kuuekümmne kahe aastane, olid lapsed pesast välja lennanud. Vanessa oli abielus Pauliga ja elas samal krundil, teisel pool hobuse-talli. Tom hakkas lõpetama esimest õppeaastat West Pointi akadeemias. Õetütar Shelby oli elanud mingi aja Walti juures, ent sõitnud veebruarikülmade ajal Mauile puhkama ja sealt edasi San Franciscosse õppima.

Kuid see oli üksnes pinnavirvendus. Walt oli hiljuti alustanud suhet naabrinaisega – endast mõni aasta noorema kauni, särava ja üleannetu filmitähega. Muriel St. Claire. Nende suhe oli just põnevaks muutunud ja tuld võtnud, kui naine meelitati Hollywoodi tagasi järjekordse filmi võtetele. Walt jäi koos naise kahe labradori ja hobusega maha. Pärast seda, kui naine eralennukiga Los Angelesse lendas, olid nad teinud ühe telefonikõne, mille taustal kostis peomelu. Muusika mängis, inimesed vadistasid, naersid, löid klaase kokku ja Muriel tundus olevat õnne tipul.

Tõtt-öelda oli Walt Murielisse kõrvuni armunud. Naine oli teda võlunud sellega, et polnud sugugi selline, nagu üks filmitäht pidanuks Walti arvates olema. Muriel oli saabunud Neitsijõe le ligi aasta tagasi, kolinud koos oma loomadega vanasse tallu ja restaureerinud selle pea-aegu ihuüksi. Walt oli näinud naist ainult pikkades pükstes, enamasti teksades ja saabastes, tihti ka maalritunkedes. Muriel oli kõva ratsutaja ja asjatundlik laskur, kes dresseeris oma linnukoeri veelinde jahtima.

Maalähedane. Lihtne. Ja ometi vaimukas, elegantne, loomulikult ilus ning unustamatu. Ent praegu, mil Walt istus elutoa akna juures ja sügas naise koera kõrvtagust, oli Muriel hõivatud Jack Nicholsoniga filmi väntamisega. Tegelikult polnud Walt kindel, et naine enam tagasi tuleb.

Tema uksekell helises ja ta ajas end püsti, et uks avada. Kaks nädalat varem oli ta end tundnud nagu kuueteistaastane poisike, kes oli harjunud Murieli iga päev nägema. Täna tundis ta end vanurina, kelle aeg on otsakorral.

Nähes lävel Luke Riordani, kortsutas Walt kulmu. Luke oli viimane isik, keda ta praegu näha tahtis. Luke'i ja Shelby armuloost polnud midagi välja tulnud ja Walt kahtlustas, et see oligi õetütre lahkumise põhjus.

„Hommi-kust, kindral!“ alustas Luke põgusa peanoogutusega. „On teil hetk aega?“

„Vist küll,“ kohmas Walt ja astus kõrvale. „Kohvi soovid?“

„Ei, tänan, härra,“ vastas Luke ja astus majja. „Asi on lihtsalt selles, et... noh, ma võlgnen teile vabanduse.“

„Ah soo?“ imestas Walt. Ta pööras ümber ja kõmpis tagasi elutuppa. Koerad märkasid Luke'i ja tormasid kohe tema juurde. Šokolaadikarva labrador Luce istus viisakalt külalise ette, kuid liputas nii agaralt saba, et terve keha vappus. Alla aastane Buff kaotas igasuguse enesevalitsuse ja tormas Luke'ile otsa, hakates tähelepanu saamiseks karglema ja meest peaga puksima.

„Buff, maha!“ riidles Walt. Sellest polnud erilist kasu. Kollane labrador ei suutnud end külalise ees ohjeldada.

„Ah sa!“ naeris Luke, kahmas labradoril natist ja vajutas ta istuma. „Kas teil on külaline?“

„Need on Murieli koerad. Ta on linnast ära ja mina hoolitsen nende eest.“

„Linnast ära?“ küsis Luke ja lõi selja sirgu.

Walt istus toolile ja nipsutas sõrmi, et koerad tema kõrvale maha istuksid. Ta ei täpsustanud Murieli asukohta. Üks labrador kummalgi küljel istumas, osutas ta vastastoolile. „Võta istet, Riordan. Ootan huviga su vabandust.“

Luke istuski rahutult. „Kindral Booth. Härra, mina olengi põhjus, miks Shelby üle paari nädala tagasi lahkus. Palun vabandust, härra. Tal oli täielik õigus arvata, et tema tulevik pole minu juures turvaline, ja ta lahkuski.“

Walt naaldus toolileenile. Shelby oli kahekümne viie aastane, Luke kolmekümne kaheksane, ja Walt oli muretsenud, et õetütre suhe tühimatu Blackhawki piloodiga võib lõppeda sellega, et Shelby saab haiget. „Miks see mind ei üllata?“ küsis ta tõredalt.

„Ma lasin tal minna, härra. Arvasin, et tal on mujal parem. Mul oli halb mõelda, et ta teeb kõik panused minusugusele.“

Walt irvitas endamisi. Temagi poleks osanud tabavamalt öelda. „Oleksin pidanud su kohe maha laskma,“ mühatas ta. „Kaalusin seda tõsiselt.“

Luke ei suutnud tasast naerupahvakut summutada. „Nii ma arvasingi, härra.“ Kuna ta oli alles lühikest aega sõjaväest eemal olnud, ei suutnud ta Walti auastmest mööda vaadata. Kindral jäi surmani kindraliks ning pälvis asjakohase austuse, isegi kui ta käitus nagu tõbras ja ähvardas Luke'i elu kallale kippuda.

„Sa peaksid temalt, mitte minult vabandust paluma,“ arvas Walt.

„Juba tehtud, härra. Minu üllatuseks andis ta mulle andeks.“

„Sa rääkisid temaga?“

„Jah, härra. Ta tuli tagasi. Ta oli põrgulikult vihane, aga ma anusin halastust ja ta andis mulle uue võimaluse. Seekord plaanin paremini hakkama saada.“

Walti silmad läksid suureks ja kohevad mustad kulmud tõusid vinklisse. „Ta on tagasi?“

„Jah, härra. Ta palus edasi öelda, et tuleb kohe. Ta pidi kõigepealt mingi asja korda ajama ja mina tahtsin teiega enne seda vestelda.“

„Vabandust paluda,“ torises Walt. „Tahaksin nüüd oma õetütart näha, kui sa vastu pole.“

„Ta jõuab varsti. Aga mul oli üks asi veel. Tahtsin teie käest Shelby kätt paluda.“

Walt krigistas hambaid. „Sa mängid tõepoolest õnnega.“

„Oh, te ei tea pooltki.“ Luke kõkutas tahtmatult naerda. „Olen peaaegu kolmekümne üheksa aastane ja valmis kogu kupatuseks. See

polnud isegi Shelby tingimus, vaid minu oma. Kindral Booth, ta on mulle kõik. Ma ei suuda temata elada. Arvasin, et suudan, ja isegi proovisin, kuid selleks on juba liiga hilja. Ma armastan Shelbyt. Kavatsen teda elu lõpuni armastada.“

Walt lõi selja sirgu ja nihutas end tooliservale. „Aga mis saab tema haridusest? Ja pere loomisest? Minu teada ihkab mu õetütar perekonda, aga kuulsin, et sinu puhul ei...“

„Tõenäoliselt kuulsite mind ütlemas palju asju, mida arvasin tõsiselt mõtlevat, aga tegelikult ei mõelnud, härra. Shelby võib saada kõik, mida tahab, ja teha, mida iganes soovib. Toetan teda igal juhul. Ma ei hakka tema aega raiskama, härra. Kui ta nõustub minuga abielluma, siis annan talle kõik, mis mul on, ja lähen igale poole, kuhu vaja. Ta ei pea enam ialgi lahkuma minu majast, arvates, et ma ei hooli temast. Sellest oleks võinud saada mu elu suurim viga.“

Walt muheles endamisi. „Said õppetunni kätte, poiss?“

Luke'il polnud midagi selle vastu, et sõjaväeikoon teda poisikeseks pidas, kuid tõe oli valus kuulata. „Ah sa mait,“ kostis ta pead vangu-tades. „Ja veel millise!“

Walt naaldus seljatoele. „Rõõm näha, et oled veidi alandlikumaks muutunud, Riordan. Aga mis saab juhul, kui ma ei anna teile luba?“

„Oh, abieluettepaneku teen ma igal juhul. Aga siis pean edasi ütleva, et te ei kiida seda heaks, ja paluma tal sellega mitte arvestada. Aga mulle meeldiks toimida õigesti, härra. Olen teinud küllalt palju vigu – aitab eksimustest.“

„Hmm,“ pomises Walt. „Paistab, et mind on veel võimalik üllatada...“

„Härra?“

„Ma ei pidanud sind kuigi arukaks.“

Luke lihtsalt vangutas pead. Nojah, ta oli sellise suhtumise ära teeninud. Ta oli viinud kindrali õetütre voodisse ja teatanud neiule, et pole sedasorti mees, kellega püsisuhet luua. Ta kavatses selle igal võimalikul moel heaks teha, kuid teadis, et kindralil on sellega raske leppida. Kui Shelby olnuks *Luke'i* õetütar, siis poleks temagi tahtnud sellest midagi kuulda. Oli selge, et Walt tahab teda veel veidi piinata. Luke oli valmis sellega leppima.

Välisuks avanes ja Shelby tuiskas tuppä. Mõlemad mehed kargasid jalule, kuid Luke jõudis esimesena tulija juurde ja libistas käe tema pihale. „Ajased asjad joonde?“ uuris ta vaikselt.

„Mhmh,“ vastas neiu naeratades. „Pääsesin kergelt.“ Shelby oli lahkunud Neitsijõelt, ilma et oleks Luke'i abilise Artiga hüvasti jätnud. Iseenesest poleks see olnud eriline kuritegu, kuid Art oli kolmekümneaastane Downi sündroomiga mees, kellele mõjus selgituseta ära kadumine niisama rängalt kui hülgamine. „Ta polnud mu peale vihane, ainult mures.“

Järgmisena läks Shelby oma onu juurde. „Anna andeks, et ma ei helistanud ega teatanud oma tagasitulekust, onu Walt. Pidin kõigepealt Luke'iga sotid selgeks rääkima.“

Walt silmitses õetütre kaunist ja säravat nägu. Shelby pähklikarva silmad hülgasid ja põsed õhetasid armastusest. Ent Shelby vaatamine polnud kõige jahmatavam. Piisas ainsast pilgust Luke'ile, et taibata. Luke'i oli alati ümbritsenud paha poisi aura, ta mõjus ohtlikult ja äkiliselt. Kuid enam mitte. Tema tahumatus oli kadunud ja näoilme leebe nagu kutsikal.

Walt puhkes naerma ja tiris Shelby kaissu. Ta kallistas õetütart jõuliselt. „Shelby, Shelby!“ ütles ta. Ta lükkas õetütre pisut eemale ja lausus naeratades: „Paistab, et oled Luke'i ära taltsutanud. Temas pole sõjakusest enam jälgegi.“

„Jumal tänatud,“ kostis Shelby. „Ma ei suudaks seda rohkem taluda. Temaga on olnud parajalt raske. Aga kuna tema kallal tuleb veel tööd teha, elan edaspidi tema juures. Igal juhul käin sind iga päev hobustega aitamas nagu ennegi.“

„See oleks kena, kullake,“ sõnas Walt. „Hobuseid on palju. Muriel sõitis ära ja jättis oma koerad ja hobused minu kätte hoiule.“

Shelby kummardus labradore patsutama. „Kus ta on?“

„Sõitis mõneks ajaks Hollywoodi. Filmivõtetele.“

„Kas tõesti?“ imestas Shelby, kelle nägu läks naerule ja silmad löid särama. „Tohoh, kui äge!“

Tema meelest on see põnev, mõtles Walt. Ta oli kinnitanud Murielile, et toetab naist pühendunult kõigis tollele südamelähedastes ettevõtmistes, kuid tegelikult ei tundnud ta end kuigi toetavana. Ta oli

armukade, üksildane ja veel palju muud. Uudis Shelby ja Luke'i kohta ainult raputas tema haavale soola.

Ta sundis end rahunema. „Luke?“ pöördus ta noorema mehe poole. Kui too tema pilgule vastas, noogutas Walt otsusekindlalt. Sellest piisas, et panna Luke Riordani silmad särama nagu majakatuled.